

Sygnatura akt II AKa 179/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2021 r.

5 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Piotr Kaczmarek (spr.)

Sędziowie: SA Robert Zdych

SO del. do SA Andrzej Szliwa

Protokolant: Ewa Sowa

6 przy Dariusza Sulikowskiego prokuratora Prokuratury (...)

7 po rozpoznaniu 21 października 2021 r.

8 sprawy M. S.

9 oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 280 § 2 k.k.

10 na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

11 od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

12 z 1 marca 2021 r. sygn. akt III K 91/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce czynu przypisanego uznaje oskarżonego M. S. za winnego tego, że 24 sierpnia 2020r., w P., bezpośrednio przy bankomacie, działając w zamiarem zaboru 700zł, groził pokrzywdzonemu M. B. natychmiastowym użyciem przemocy wobec niego poprzez okazanie prawej dłoni z założonym kastetem, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nie wywołanie u pokrzywdzonego obawy spełnienia tej groźby oraz czynną obronę pokrzywdzonego tj. przestępstwa z art.13 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. i za to na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. przy zastosowaniu art.60 §2 k.k. i art. 60 § 6 pkt.3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. 1476 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonego M. S. na rzecz Skarbu Państwa 1496 zł tytułem zwrotu wydatków postępowania odwoławczego oraz 180 zł tytułem opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 179/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z 1 marca 2021 r., sygn. akt III K 91 /20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.11.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów				

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	<p>Obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, wynikającą z niewłaściwej interpretacji groźby natychmiastowego użycia przemocy stanowiącej znamię przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. mianowicie, że do wystąpienia znamienia groźby konieczne jest wzbudzenie w zagrożonym uzasadnionej obawy jej spełnienia i nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony M. S. nie dopuścił się</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

zarzucanego mu przestępstwa usiłowania rozboju w typie kwalifikowanym, polegającego na zastosowaniu wobec M. B. groźby natychmiastowego użycia kastetu przystawionego w okolicy jego twarzy w zamiarze dokonania kradzieży pieniędzy, albowiem pokrzywdzony nie obawiał się groźby oskarżonego, a jedynie usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 700 zł od wyżej wymienionego pokrzywdzonego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania, w oparciu o prawidłowo ustalony stan faktyczny, że oskarżony wypełnił swoim działaniem znamiona występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. , podczas gdy zachowanie M. S. wyczerpywało znamiona przestępstwa opisanego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za

	zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Pomimo syntetyczności uzasadnienia w apelacji podniesionego zarzutu naruszenia prawa materialnego sam zarzut w części okazał się zasadny to jest w zakresie zakwestionowania oceny Sądu I instancji , iż przypisany oskarżonemu czyn (ustalenia faktyczne nie są kwestionowane przez apelującego) wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. związku z art. 278 § 1 k.k. a więc usiłowania dokonania tzw. kradzieży zwykłej ,nie zaś przestępstwa rozboju (art. 280 k.k.). Sąd I instancji dokonując prawnokarnej oceny ustalonego zachowania oskarżonego polegającego m.in. na wypowiedzeniu słów do pokrzywdzonego „wiesz to jest chuliganka ?” oraz okazania pokrzywdzonemu prawej dłoni na</p>		

którą miał założoną metalowy kastet przyjął, iż zachowanie to nie wyczerpuje znamion groźby karalnej, a to z uwagi na dokonanie następczego ustalenia, iż tego rodzaju zachowanie nie spowodowało u pokrzywdzonego powstania obawy, iż groźba zastosowania przemocy wobec niego zostanie natychmiast spełniona, a której to brak obawy w sposób bezsporny wynika z zeznań pokrzywdzonego złożonych na etapie postępowania sądowego. Rację ma Sąd I instancji w zakresie wskazania, iż groźba o której mowa jako znamię przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 k.k. musi mieć cechy groźby karalnej z art. 190 § 1 k.k. przy zawężeniu tej ostatniej do wyłącznie groźby natychmiastowego użycia przemocy wobec osoby. Także trafnie, bo wynika to m.in. samej treści normatywnej art. 190 § 1 k.k., wskazał iż groźba karalna ma skutkowy charakter, to jest jej dokonanie nie następuje już w

chwili
wyartykułowania
(wysłowienia,
wyrażenia sposób
konkludentny np.
poprzez okazanie
narzędzia – in
concreto kastetu w
określonym,
jednoznacznym i
zamierzonym
kontekście) lecz
wywołania skutku w
postaci wzbudzenia
u pokrzywdzonego
uzasadnionej
obawy ,iż taka
groźba zostanie
spełniona.
Nietrafnie natomiast
oceniono, iż brak
wzbudzenia tego
rodzaju obawy u
pokrzywdzonego
wyklucza możliwość
prawnokarnej oceny
takiego zachowania
na płaszczyźnie art.
190 §1 k.k., a w
konsekwencji także
art. 280 § 1 k.k. w
takim znaczeniu w
jakim przyjął to Sąd
I instancji. Rzeczy w
tym , że w sytuacji
w której sprawca
wyraża (w jeden
z wyżej wskazanych
sposobów) groźbę
natychmiastowego
użycia przemocy
wobec osoby ,
przy czym takie
zachowanie nie
wzbudza u
pokrzywdzonego
obawy spełnienia, to
nie może budzić
wątpliwości , iż
sprawca poprzez

wyrażenie takiej
groźby (jako
narzędzie w
rozumieniu art. 13
§ 2 k.k. obiektywnie
nadającego się do
osiągnięcia
zamierzonego
skutku – wywołania
obawy i przełamania
przez to oporu
pokrzywdzonego
przed planowanym
zaborem rzeczy)
rozpoczął realizację
znamiona
przestępstwa z art.
190 § 1 k.k. i
280 § 1 k.k. (ten
pierwszy pozostaje
w tym zakresie w
zbiegu pozornym),
przy czym do
zamierzonego
skutku w postaci
wywołania obawy
u pokrzywdzonego,
przełamania oporu
w ten sposób
i w następstwie
dokonania zaboru
rzeczy nie dochodzi,
a tym samym
zachowanie to
stanowi usiłowanie
w rozumieniu art. 13
§ 1 k.k. dokonania
przestępstwa
rozboju. Jedynie na
marginesie należy
w tym kontekście
wskazać iż z
uwagi na dwuaktowy
sposób działania
sprawcy dla
zrealizowania
znamion
przestępstwa
rozboju to jest
po pierwsze (na

płaszczyźnie art.
280 § 1 k.k.)
zastosowanie
przemocy wobec
osoby lub groźby
natychmiastowego
jej użycia, po wtóre
po przełamaniu w
ten sposób oporu
pokrzywdzonego
dokonanie
kradzieży , realizacja
znamion rozboju
w fazie usiłowania
rozpoczyna się nie
dopiero po
zrealizowaniu
znamienia w postaci
zastosowania
przemocy czy groźby
natychmiastowego
jej użycia lecz
z chwilą podjęcia
pierwszego
zachowania
składającego się
na zastosowanie
jednego z tych
środków ,a więc
np. wypowiedzenie
relewantnej prawnie
groźby, zbliżanie się
do pokrzywdzonego
celem zastosowania
przemocy itp..

Niezasadne były
jednocześnie
twierdzenie
apelującego ,iż
zachowanie
oskarżonego z uwagi
na użyte narzędzie
w postaci kastetu
stanowiło typ
kwalifikowany
rozboju z art.280
§2 k.k. Dokonując
odmiennej niż
apelujący oceny

co do tego czy przedmiotowy kastet stanowi „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” w rozumieniu art.280 §2 k.k. przypomnieć należy ,że jest to znamię o charakterze nieostrym. O niebezpiecznych cechach przedmiotu decydują przede wszystkim jego właściwości, a nie sposób użycia przez sprawcę, przy czym chodzi tu o właściwości zbliżone do cech charakterystycznych broni palnej lub noża (por. wyrok SA w Katowicach z 13.06.2017 r., II AKa 178/17, LEX nr 2343412). Za inny podobnie niebezpieczny przedmiot można więc uznać tylko taki, który ze względu na swój kształt, wymiary, masę, powierzchnię tnącą, ostrość albo zawarty w nim materiał wybuchowy lub łatwopalny użyty w sposób zwyczajny grozi bezpośrednim niebezpieczeństwem spowodowania śmierci lub ciężkiego uszkodzenia ciała (wyrok SA w Lublinie z 13.10.1998 r., II

AKa 152/98, Apel.-
Lub. 1999/1, poz.
2; wyrok SA w
Łodzi z 28.02.2001
r., II AKa 9/01,
Prok. i Pr.-wkł.
2002/9, poz. 28;
postanowienie SN
z 29.05.2003 r.,
I KZP 13/03,
OSNKW 2003/7-
8, poz. 69; wyrok
SA w Warszawie
z 8.10.2012 r., II
AKa 278/12, LEX
nr 1238293; wyrok
SA w Katowicach
z 29.09.2011 r., II
AKa 352/11, Prok.
i Pr.-wkł. 2012/4,
poz. 25; zob. także
T. Oczkowski, kom.
do art. 280 k.k.
[w:] Kodeks karny...,
red. R.A. Stefański,
Legalis 2020). W
tym zakresie Sąd
Apelacyjny w
orzekającym
składzie podziela
stanowisko ,iż nie
można a priori
uznać ,że jest takim
narzędziem zawsze
kastet (innymi
słowy nie każdy
kastet stanowi
niebezpieczny
przedmiot i w
takim przypadku
decyduje, dokonana
in concreto, ocena
jego
indywidualnych,
obiektywnych
właściwości/
fizycznych cech,
które muszą
wskazywać na to, że
użycie go w „zwykły”

sposób stwarza dla życia bądź zdrowia zaatakowanego podobne niebezpieczeństwo jak użycie noża bądź broni palnej) (wyrok SA w Katowicach z 21.11.2008 r., II AKa 314/08, Biul. SAKa 2009/1, s. 8–9). Zabezpieczony in concreto kastet z uwagi na rodzaj materiału z jednej strony chroni rękę zadającego cios, z drugiej może spowodować przy takiej samej sile ciosu obrażenia większe niż przy użyciu gołej ręki to jednak z drugiej strony nie jest (a co zdarza się spotykać w praktyce) wyposażony w elementy tnące czy kłujące (składne lub nie) a przez to mimo możliwości spowodowania większych obrażeń niż gołą ręką nie osiąga on poziomu stworzenia dla życia zaatakowanego takiego stopnia niebezpieczeństwa jak broń czy nóż.

Mając powyższe na uwadze czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikowano jako przestępstwo z art.13 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k.

i za tak przypisane przestępstwo, mając na uwadze dyrektywy z art. 53 § 1 i 2 k.k., na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary - art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (bez potrzeby dodatkowo orzekania fakultatywnej kary grzywny tym bardziej w kontekście ciężącego na oskarżonym zobowiązania alimentacyjnego) karę Sąd Apelacyjny miał w polu widzenia okoliczności trafnie ustalone w tym zakresie przez Sąd I instancji, stąd brak potrzeby ich potarżania.

In concreto w ocenie Sądu Apelacyjnego nawet najniższa kara przewidziana za przypisane przestępstwo usiłowania rozbju w typie podstawowym (art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. - 2 lata pozbawienia wolności) oznaczałaby karę niewspółmiernie

surową w rozumieniu art. 60 § 2 k.k. , co stanowiło podstawę do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary (trafnie choć na płaszczyźnie kwalifikacji z art. 280 § 2 k.k. okoliczność tą, tożsamą co do istoty, dostrzega apelujący). Za taką oceną przemawiają w szczególności dwie okoliczności:

– aczkolwiek sposób działania oskarżonego polegający na sformułowaniu określonych wypowiedzi i okazaniu ręki z ubranym kastetem co do zasady na płaszczyźnie art. 13 § 2 k.k. jest zastosowaniem „narzędzia” nadającego się do dokonania zamierzonego przestępstwa, natomiast in concreto nie budzi wątpliwości w kontekście stanowiska samego pokrzywdzonego, jak też jego działania bezpośrednio w trakcie czynu oskarżonego i po nim (brak jakiegokolwiek obawy ze strony

pokrzywdzonego mimo jego wieku – 74 lata, natychmiastowa reakcja w postaci zerwania bluzy z głowy oskarżonego, odepchnięcia oskarżonego, przystąpienia do wzywania policji, co skutkowało ucieczką przez oskarżonego – będącego w silnym stanie nietrzeźwości, ruszenie następnie w ślad za oskarżonym aby naprowadzić funkcjonariuszy policji) jest sytuacją w zakresie realności zagrożenia dobra prawnego bliską stanowi o jakim mowa w art. 13 § 2 k.k. ,a więc przy usiłowaniu nieudolnym, kiedy w praktyce takiego zagrożenia brak, a która to konstrukcja usiłowania nieudolnego stanowi samodzielną podstawę nie tylko nadzwyczajnego złagodzenia kary ale umożliwia wręcz odstąpienie od wymierzenia kary,

– nie może ulegać wątpliwości w kontekście pierwotnych zeznań samego pokrzywdzonego , notatki służbowej, protokołu zatrzymania,

przeszukania,
zeznań świadka
K. J. (1), iż
osobą pierwotnie
wskazaną przez
pokrzywdzonego,
stanowczo (k. 3)
jako sprawca czynu
był nie oskarżony,
leczenie go znajomy
– P. T. (1) , on też
został zatrzymany
jako potencjalny
sprawca, innymi
słowy istniało
istotne, wysokie
prawdopodobieństwo
iż postępowanie
karne zostanie
skierowane
przeciwko
niewłaściwej osobie.
Jak wynika z
zeznań K. J.
(2) poinformowała
ona telefonicznie
oskarżonego o
zatrzymaniu P. T. (2)
których co prawda
nie potwierdził
swojego sprawstwa
natomiast jak
wynika z jego
wyjaśnień
skontaktował się
telefonicznie z
funkcjonariuszami
policji wskazując
miejsce swojego
pobytu ,w
następstwie czego
w tym samym
dniu to jest 25
sierpnia doszło do
jego zatrzymania (k.
19 – 20). Z
takim zachowaniem
oskarżonego
koresponduje także
jego następcza

postawa już po uzyskaniu statusu podejrzanego ,kiedy złożył wyczerpujące wyjaśnienia , nie utrudniał postępowania, sprzyjając jego odpowiednio szczegółowemu ,a przy tym szybkiemu zakończeniu.

Mając na uwadze okoliczności wskazane w tym zakresie przez Sąd I instancji Sąd Apelacyjny podzielił jako zasadną ocenę Sądu I instancji o możliwości osiągnięcia celów kary pozbawienia wolności pomimo jej niewykonywania w warunkach zakładu karnego ,a więc zaistnienia tzw. dodatniej prognozy kryminologicznej utrzymać zaskarżony wyrok w zakresie zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, wyznaczonego okresu próby, orzeczonego dozoru kuratora który sprzyjać będzie bieżącej i realnej kontroli zachowania oskarżonego w okresie próby ,jak też co do orzeczonych środków

probacyjnych, z jednej strony dających pokrzywdzonemu pewien element satysfakcji (przeproszenie), z drugiej zaś ograniczającego ryzyko popełnienia kolejnego przestępstwa, to jest zobowiązania do powstrzymania się od nadużywania alkoholu ,w sytuacji gdy trafnie ustalono ,że przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w związku ze stanem nietrzeźwości oskarżonego, i nakierowane było jego zachowanie na zdobycie środków na alkohol.

Wniosek

Apelacja prokuratora zawiera wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw.z art. 280 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 60 §2 k.k. w zw.z art. 60 § 6 pkt. 2 k.k. kary

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

<p>roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności ,</p> <p>- na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczenie przypadku dowodów rzeczowych</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Częściowo zasadny był wniosek związany z kwestią kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu to jest w zakresie zakwestionowania oceny Sądu I instancji , iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art.13 §1 k.k. w zw. z art.278 §1 k.k. , nie zaś usiłowania przestępstwa rozboju , niezasadnym był natomiast w części związanej z oceną iż przypisane oskarżonemu czyn wyczerpuje znamiona usiłowania rozboju z typie kwalifikowanym (art.13 § 1 k.k. w zw z art.280 §2 k.k.) z uwagi na narządzie,</p>		

którym oskarżony się posługiwał .

Nie był zasadny wniosek o orzeczenie na podstawie art. 44 § 2 k.k. przypadku dowodów rzeczowych – in concreto jednego (k. 76) – metalowego kastetu albowiem choć nie może budzić wątpliwości, iż przedmiotowy kastet został użyty przez oskarżonego jako narzędzie służące do dokonania przypisanego mu czynu, a więc iż znajduje się w zakresie przedmiotowym opisanym treścią art. 44 § 2 k.k., to jednocześnie uwagi apelującego uszła okoliczność ustalona w prowadzonym przez niego postępowaniu przygotowawczym, a związana z treścią wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka P. T. (1) ,iż przedmiotowy kastet nie stanowił własności oskarżonego lecz świadka, przy braku podstaw do dokonania ustalenia istnienia po stronie świadka świadomości w jakim celu jest „pożyczamy” od

<p>niego przez oskarżonego. Okoliczność ta ma istotne znaczenie albowiem zgodnie z treścią art. 44 § 7 k.k. jeśli m.in. przedmioty wymienione w § 2 nie stanowiły własności sprawcy, ich przypadek można orzec tylko w wypadkach przewidzianych w ustawie, a taka sytuacja nie zachodzi in concreto wobec przedmiotowego kastetu, to jest brak jest przepisu uprawniającego do orzeczenia przypadku mimo iż stanowi on własność innej osoby.</p>	
<p>4. <i>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i></p>	
	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p>
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

ROZSTRZYGNIĘCIE

5.
**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

0.15.1.
**Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

Przedmiot
utrzymania w mocy

- ocena ,iż
zachowanie
oskarżonego nie
wyczerpuje znamion
usiłowania rozboju
w typie
kwalifikowanym ,

- zastosowanie
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary
pozbawienia
wolności , długość
okresu próby ,
oddanie pod dozór
kuratora sądowego ,
nałożonych
obowiązków
probacyjnych ,

Zwiąże o powodach
utrzymania w mocy

O powodach
utrzymania w tym
zakresie wyroku w
mocy mowa była we
wcześniejszej części
uzasadnienia .

<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce czynu przypisanego uznano oskarżonego M. S. za winnego tego, że 24 sierpnia 2020r., w P., bezpośrednio przy bankomacie, działając w zamiarem zaboru 700zł, groził pokrzywdzonemu M. B. natychmiastowym użyciem przemocy wobec niego poprzez okazanie prawej dłoni z założonym kastetem, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nie wywołanie u pokrzywdzonego obawy spełnienia tej groźby oraz czynną obronę pokrzywdzonego tj. przestępstwa z art.13 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. i za to na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. przy zastosowaniu art.60 §2 k.k. i art. 60 § 6 pkt.3 k.k. wymierzono</p>		

<p>mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, z jedoczesnym nie orzeczeniem kary grzywy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"> - istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., - tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), - wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), <p>a także nie stwierdzenia z powodów opisanych wyżej nietrafności podniesionych w apelacji zarzutów .</p>	
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III.</p>	<p>O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono mając na uwadze udział obrońców w postępowaniu odwoławczym, przy zakończeniu postępowania na jednym terminie rozprawy, należny podatek od towarów i usług, wniosek obrońców wraz z oświadczeniem iż koszty te nie zostały do tej pory w żadnej części pokryte. Podstawę ku temu dawał przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r., poz. 1513, z późniejszymi zmianami). Wysokość wynagrodzenia adwokackiego ustalono w oparciu</p>	

o § 17 ust. 2 pkt 5, a także § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2019r. poz. 18) przy ustaleniu wysokości wynagrodzenia mając na uwadze stanowisko wyrażane w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego w zakresie zróżnicowania wysokości wynagrodzenia pełnomocnika (sensu largo) działającego z wyboru oraz urzędu. Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z 21 czerwca 2017 r. (sygn. SK 35/15) oraz 27 lutego 2018 r. (sygn. SK 25/15) zaprezentował stanowisko, że wybór metody ustalania stawki minimalnej wynagrodzenia dla pełnomocnika prawnego (tak z wyboru, jak i z urzędu) należy do

normodawcy, który w tym zakresie – w granicach porządku konstytucyjnego – korzysta ze znacznej swobody regulacyjnej, co jednak nie uzasadnia arbitralnego kształtowania treści i granic poszczególnych praw majątkowych, spełniających identyczne funkcje i chroniących podobne interesy, czego następstwem był w efekcie wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. sygn. akt SK 66/19 (Dz.U.2020.769), którym § 4 ust. 1 poprzedniego rozporządzenia został uznany za niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji za podstawę wynagrodzenia przyjęto 1200 zł tj. wynagrodzenia minimalnego przysługującego za obronę z wyboru w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

IV

Na podstawie art. 635 k.p.k. w zw. art. 627 k.p.k. oskarżonego obciążono wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w łącznej wysokości 1496 zł (wydatki z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz ryczałt za doręczenia) oraz na podstawie art. 10 ust. 1 w zw.z z art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z 23 czerwca 1973 czego roku opłatach w sprawach karnych wymierzono oskarżonemu 180 zł tytułem opłaty sądowej za obie instancje, to jest wysokości odpowiadającej orzeczonej karze pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak było podstaw do odstąpienia od zasady jaką jest ponoszenie kosztów postępowania przez oskarżonego który swoim bezprawnym działaniem doprowadził do konieczności przeprowadzenia postępowania karnego, poprzez zwolnienie oskarżonego w całości lub części od tego obowiązku,

	<p>kiedy zważyć na probacyjny charakter orzeczonej kary pozbawienia wolności, wiek i stan zdrowia oskarżonego , które przy aktualnej sytuacji na rynku pracy w pełni umożliwiają mu uzyskaniu z tytułu wynagrodzenia za pracę środków wystarczających do poniesienia kosztów bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania.</p>	
	7. PODPIS	
	Robert Zdych Piotr Kaczmarek Andrzej Szliwa	
0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kwalifikacja prawna	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	